

ΝΕΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

Ι Δ Ε Σ Σ

Υ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

Ε Π Ι Σ Τ Η Μ Ε Σ

Κατεστραμμένη αίθουσα στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Του
Θ. Π. ΤΑΣΙΟΥ

Μετά απο μισόν αιώνα (ακριβώς) απο τότε που άρχισα να υπηρετώ την πανεπιστημιακή παιδεία, και μετά απ' τους όποιους αγώνες (στους οποίους έχω συμμετάσχει, με νούν καί με χέρια) κατά του πολιτικού κονφουζιονισμού, αισθάνομαι οτι έχω υποχρέωση να ξαναβάλω τις φωνές: Τί είναι πάλι ετούτη η βαθύτατα αντιλαϊκή θεατρική παράσταση που παίζεται τους τελευταίους μήνες γύρω απ' το θέμα «ελληνικό πανεπιστήμιο»; Με όσπν μου απόμεινε φωνήν, διαμαρτύρομαι για την περι ιδιωτικών λείι πανεπιστημίων μπουζουριέρα: Εδώ το ελληνικό πανεπιστήμιο βουλιάζει από μέσα-του, κι εμείς αλλού τοποθετούμε τους φωνακλάδικους καβγάδες μας...

Ετοι βουλιάζατε τα Πανεπιστήμια

1 Το Ασυλον καταπατείται τρείς φορές τη βδομάδα: Η βίαιη εισβολή φοιτητικών ομάδων στους τόπους εργασίας (υπαλλήλων, τεχνιτών, δασκάλων και διοικήσεων), καθώς και οι καθημερινές απειλές κατά των διαφωνούντων, συνιστούν καραμπινάτη παρεμπόδιση παραγωγής και διάδοσης ιδεών και γνώσεων στο Πανεπιστήμιο. Αυτήν ακριβώς την παρεμπόδιση ηθέλησε να αναστείλει ο περι Ασύλου Νόμος – κι ο μόνος φόβος παλαιότερα ήταν βέβαια η Αστυνομία. Τώρα που η Αστυνομία (τα τελευταία 30 χρόνια) ΟΥΔΕΠΟΤΕ παρεμπόδισε το πανεπιστημιακό έργο, τώρα που το έργο αυτό (αυθαίρετα και βίαια) παρεμποδίζεται απο μέλη της πανεπιστημιακής Μη-Κοινότητας, τώρα λέγω βουλιάζαμε. Τον δε αντίλογό-σας οτι τάχα αυτά τα επονείδιστα γεγονότα είναι «για το καλό της Παιδείας», να πάτε να τον πείτε στους πολύχρωμους και μπαγατάτικους οπαδούς των ευρωπαϊκών ολοκληρωτισμών. Διάβολε, πώς είναι δυνατόν με τη μόνιμη βία, την εξωπέταξη και τον τραμπουκισμό κατά των Δασκάλων να μπορεί να υπηρετηθεί ενα ιδεώδες; Και ποιός, πότε και με τί εμπειρία, ειδικευση και ευθύνη το μελέτησε αυτό το «ιδεώδες», ώστε να έχει καταλήξει στο μεταφυσικό αλάθητον – ακυρώνοντας για χάρη-του τη λειτουργία του Πανεπιστημίου; Κι όχι για μιά βδομάδα κάθε 5 χρόνια (όπως λ.χ. στη Γαλλία), αλλά για 2 μήνες κάθε 6 μήνες. Ο επαναστατικός επαρχιωτισμός σ' όλο-του το μεγαλείο...

2 Η Δημοκρατία προοδεύει στην ελληνική κοινωνία, αλλά έχει προ πολλού καταργηθεί στα ελληνικά πανεπιστήμια. Η αντιπροσωπευτικότητα των φοιτητών που συμμετέχουν στη διοίκηση (ή στην παρεμπόδιση της διοίκησης, το ίδιο είναι), είναι διάτρητη. Πρώτον διοτι ουδείς εγγυάται την δημοκρατική

ορθότητα των φοιτητικών συνελεύσεων (προσκήσεις, απαρτίες, διαδικασίες, αντιδημοκρατικός τσαμπουκάς, κ.ά.). Δεύτερον διότι συχνά δέν στέλνονται έγγραφες εξουσιοδοτήσεις εκπροσώπων. Τρίτον διοτι συχνότατα όποιος γουστάρει (φοιτητής ή μή) μπουκάρει στη συνεδρίαση των οργάνων διοίκησης, όπου συμμετέχει ή ασχημονεί.

Αλλά η διάτρητη αντιπροσωπευτικότητα δέν είναι το μόνο έλλειμμα δημοκρατίας μέσα στο πανεπιστήμιο: Το χειρότερο είναι η κατα συχνά δυστυχώς διασπείματα εκτόξευση άμεσων ή έμμεσων απειλών κατά των άλλων μελών της πανεπιστημιακής Μη-Κοινότητας, κατά των Διδασκόντων δηλαδή. (Των απειλών αυτών βεβαίως διαφεύγουν όσοι Δάσκαλοι αιδημόνως σιγούν ή εξωπετάγονται αδιαμαρτύρητα.)

Εάν τα απαράδεκτα αυτά Αντιδημοκρατικά φαινόμενα συνέβαιναν σε Εργατικό Συνδικάτο, θα είχαν κατασταλαί άμεσα: Απ' τη διοίκηση του Συνδικάτου ή απ' τη Γ.Σ.Ε.Ε. ή απ' την Δικαιοσύνη. Στο Πανεπιστήμιο (κατ' αναλογίαν), οι μέν Πρυτανείες ποιοούν την νήσαν εξ ανάγκης, το κατα τα άλλα λαλίστατον Υπουργείο Παιδείας καμώνεται οτι τα αγνοεί, η δε Δικαιοσύνη είναι μή προσβάσιμη για τους τλήμονες πανεπιστημιακούς – διότι «Ασυλον (σου λείι) θα το... ποινικοποιήσεις;».

Ιδού γιατί σας λέω οτι γίναμε όλοι ξεδιάτρητοι – θύτες και θύματα.

Κι ύστερα, τί όνειδος Δημοκρατίας είναι τούτο όταν το δικό-μου συνδικαλιστικό Σωματείο δέν έχει κηρύξει απεργία, οι «εκπρόσωποι» όμως ενος άλλου «σωματείου» με... απεργούν δια της βίας, πετώντας-με στον δρόμο; Χωρίς να αισχύνονται για την αντιδημοκρατική-τους συμπεριφορά, σου απαντούν (οι ανίδεοι) «μα, είναι πολιτικό το θέμα» (sic!).

Βεβαίως, τα φαινόμενα αυτά προέρχονται πάντοτε απο φοιτητικές μειονότητες, ενώ η συντριπτική πλειονότητα των φοιτητών μας δέν συμμετέχει σ' αυτές τις αντιπανεπιστη-

μιακές ασχήμιες, αλλ' ούτε και τις καταδικάζει! Διοτι απουσιάζει απ' τις αντίστοιχες φοιτητικές συνελεύσεις όπου αργά την νύχτα παίρνονται οι σχετικές αποφάσεις – εν ονόματι ΟΛΩΝ των απόντων. Γιατί απουσιάζουν; Είτε διοτι δέν αντέχουν στις συνθήκες αυτού του αθλήματος, είτε διοτι πάσχουν καί αυτοί απ' τον ίδιο ραγιαδισμό όπως όλοι μας.

3 Ητανε το κλήμα στραβό, το τρώει και το βόδι: Μικρή και υποανάπτυκτη Χώρα είμαστε, δέν έχομε (έτσι κι αλλιώς) μεγάλη Επιστήμη – κι ας μή γίνει (σήμερα) λόγος για την συντεχνία-μου των Διδασκόντων (εμείς καμώνομαστε πως είμαστε εκτός κρίσεως). Κι εκεί πάνω που πάει να γίνει η στροφή, με νύχια και με δόνπα, εκεί νά και μας προκύπτουν οι εθνοσωτήριες «καταλήψεις», «στάσεις», «πορείες», «προληπτικά κλεισίματα», και ακυρώνουν περίπου το 30% του συνολικού διδακτικού έργου. Οχι το 3% (που θα ήταν ήδη κρίσιμο και πολύτιμο) αλλα το δεκαπλάσιό του. Κι όλοι μαζί απο κοινού αδιαφρόντος κινούμενοι, παρανομούμε μονίμως υπογράφοντας οτι δήθεν πραγματοποιήθηκαν οι ελάχιστες 13 διδακτικές βδομάδες ανα εξάμηνο. Ψεύδος βέβαια. Ψεύδος όμως το οποίο ΟΥΔΕΠΟΤΕ το θυμούμαστε όταν αναλύομε (υψηπέτως) την πανεπιστημιακή-μας κατάντια.

4 Την (έμμονη πλέον) καταστροφή δημόσιας περιουσίας μέσα στα πανεπιστήμια, την έχομε φράει στην περήφανη μάπα μας, τριάντα χρόνια τώρα. Γιατί το αιδήμον Υπουργείο δεν ανακοινώνει τις ετήσιες στατιστικές αυτής της κυριολεκτικά απίστευτης αιμορραγίας των φορολογουμένων; Μα, υποθέτω διοτι δύσκολα θα βρεί φιλικούς χόρους για να δημοσιεύσει αυτά τα στοιχεία.

Με όλα τούτα τα δεδομένα, συνιστά φαρισσαισμόν η ερώτηση «γιατί δεν πάει μπροστά το ελληνικό πανεπιστήμιο». Σας ερωτώ κι εγώ με τη σειρά μου: Εάν ανάλογα φαινόμενα συνέ-

βαιναν στη φαμίλια σας, στα χωράφια σας, στο μαγαζί σας, στην επιχείρησή σας – θα είχατε ποτέ θέσει την αφελή ερώτηση «γιατί δεν πάει καλά το μαγαζί;»

Ετούτα δε όλα ΔΕΝ είναι βεβαίως θέματα παιδείας – είναι θέματα Απαιδείας πολιτικής. Αρα δέν είναι δουλειά των Δασκάλων – είναι αντικείμενο ευθύνης των Βουλευτών, εκείνων δηλαδή που αντιπροσωπεύουν τον Λαό που είναι μάλλον αδιάφορος έναντι των απωλειών χρήματος, καλλιέργειας και ανάπτυξης, τις οποίες συνεπάγονται όλα ετούτα τα (μοναδικά στην Ευρώπη) τερτίπια.

Δύο πράγματα συμβαίνουν, αγαπητοί μου. Είτε όλα τούτα τα αγνοεί ο ελληνικός λαός και τα ελληνικά ΜΜΕ – οπότε έχομε οξέυατο έλλειμμα ευφυΐας. Είτε όλοι τα ξέρουν (το και πιθανότερο), και βουλιάζομε μέσα στον ραγιαδισμό μας (τα είχε προβλέψει κι ο Ιονέσκο με τους ρινώκερους) ή μέσα στην επαναστατική απολιτικότητα-μας. Και επιτρέψτε-μου να σας θυμίσω οτι η Δημοκρατία δέν αναγνωρίζει πολίτες πρώτης κατηγορίας, με βάση το κριτήριο της ηλικίας: Όταν η «επανάσταση» γίνεται τρείς φορές τον μήνα επι τριάντα χρόνια, κάποιο απολιτικό σύνδρομο μου μυρίζει εμένα. Μια άγνοια δηλαδή της απέραντης περιπλοκής των πολιτικών πραγμάτων και των συμφερόντων του «υπόλοιπου» λαού...

Τί προτείνω; Είναι απλό: Να σταματήσει αμέσως η περι ιδιωτικών πανεπιστημίων μπουζουριέρα («άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε»), και ν' ασχοληθεί επιτέλους η Βουλή των Ελλήνων με την ΚΥΡΙΑ μάλιστα του ελληνικού πανεπιστημίου. Κι αμέσως μετά, θά 'ρθει η ώρα για τη γούνα α) των Διδασκόντων και β) των Κενταύρων του Υπουργείου Παιδείας. Υπο τον όρον οτι τα ράμματα θα ράβονται πάντοτε μέσα στη Βουλή των Ελλήνων. Τέρμα οι υπεκφυγές. *Υ.Γ.: Παρακαλώ όσους διαφωνούν με τις απόψεις-μου, να έχουν την καλοσύνη να χτυπήσουν κατα προτίμηση τις απόψεις μου, κι όχι τα τζάμια του Γραφείου μου.*

Ο κ. Θεοδόσης Π. Τάσιος είναι ομότιμος καθηγητής του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου.